

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๔๘

สังขารหลอกพระอรหันต์

ที่แรกเรานึกว่าเชียงใหม่ไกลกว่าเพื่อน บรรดาที่เราไปจังหวัดนั้นจังหวัดนี้ ว่าเชียงใหม่ไกลกว่าเพื่อน ครั้นเวลาไปจริง ๆ แล้วจันทบุรีไกลกว่าเพื่อน จากนั้นไปไปถึงกลางเมืองจันทบุรี ๖๔๐ กิโลเมตร ไปโรงพยาบาล ๖๔๒ เพราะวันนั้นเราไปเยี่ยมโยมพ่อ ท่านพักที่โรงพยาบาล ๖๔๒ กิโลเมตร ไปทางโป่งน้ำร้อน ถ้าไปทางอื่นเพิ่มเข้าอีกมันอ้อม ถ้าไปทางนี้ตรง เชียงใหม่ ๖๑๖ กิโลเมตรจากนี้ไป ๖๑๖ กิโลเมตรถึงเชียงใหม่ จันทบุรีไกลกว่าเพื่อน คือไปที่ไหนเราเอาเข็มไมล์จับแล้วก็จำเอาไว้ ๆ ไปคราวหน้าคราวหลังก็กะดวงเวล่ำเวลา ได้ถูกต้อง ประมาณเวลาเท่านั้น ๆ ถึง

ที่ไกลที่เราไปมาอยู่เรื่อย ๆ ก็คือเชียงใหม่กับทางจันทบุรี นึกว่าเชียงใหม่จะไกลกว่าเพื่อน ที่ไหนได้จันทบุรีไกลกว่าเพื่อน ไกลกว่าเชียงใหม่ ๒๔ กิโลเมตร ถ้าไปทางปราจีนยิ่งไกลกว่านี้ มันอ้อม ถ้าตรงไปทางสระแก้ว โป่งน้ำร้อนจะใกล้กว่ากัน เราก็ไปทั้งสองนั้นแหละ ทางดีด้วยกัน เป็นแต่ทางโป่งน้ำร้อนมันขึ้นเขาลงเขา ส่วนทางนี้ไม่ค่อยขึ้น พุงเลย หากว่าเป็นเรื่องความสะดวกกว่ากันเพราะทางที่มันอ้อมพุงเลย สะดวกกว่ากัน คนจึงมักจะไปทางนี้ มันดีด้วยกันนะเรื่องทาง

เที่ยวชอกแซกซิกแซกมากจริง ๆ นะเรา เกี่ยวกับช่วยชาตินี้ละ มันชอกแซกซิกแซกจริง ๆ ที่ไหนไปเห็นหมดเลย เราไม่ไปเขาก็มานิมนต์ให้ไปก็ต้องไป สุดท้ายก็เห็นหมด บางแห่งเทศน์ซ้ำ ๆ ซาก ๆ ขอนแก่นดูเหมือน ๖ ครั้ง ฟังซิ ขอนแก่นน่าจะมากกว่าเพื่อนยกเว้นกรุงเทพฯ กรุงเทพฯนี่เหมือนยาลาบ แหลักเลยกรุงเทพฯ ไม่ทราบว่าจะเทศน์กี่ครั้ง บอกว่ายาลาบพอ นอกนั้นขอนแก่นเป็นที่หนึ่ง ขอนแก่นเทศน์ ๖ หน เกี่ยวกับเรื่องช่วยชาติ นอกนั้นแห่งละ ๓ หน ๔ หน ไปตามอุบล สุรินทร์ ศรีสะเกษ บุรีรัมย์ ห่างมาบ้างไปเทศน์ในที่ต่างๆ แต่ก็ไม่ห่าง อย่างนี้ละ นั่งเทศน์นี้ออกแล้วทั่วประเทศไทยและออกทั่วโลก

อย่างเราเทศน์อยู่นี่สวนแสงธรรมก็ได้ยินแล้ว เป็นอย่างนั้นนะ ที่ไหนก็ได้ยินพร้อมกันหมด ถ้าพูดถึงเรื่องเทศน์ก็รู้สึกจะ ในเมืองไทยเราน่าจะเป็นอิตาบัวนะเทศน์มากกว่าเพื่อนจริง ๆ จึงเรียกอิตาบัว เรียกได้ทุกแบบเรียกเจ้าของ ใครจะเรียกก็ได้เราไม่มีอะไร จะยกขึ้นปากเมฆก็ตาม ปากเมฆ ธรรมก็เหนื่อเสีย อะไรได้เมฆ ธรรมก็เหนื่อเสีย ธรรมเหนื่อตลอดเวลา ท่านจึงเรียกว่าโลกุตระธรรม แปลว่าธรรมเหนื่อโลก

โลกสมมุติทั้งหมด สามโลกนี้ธรรมเหนือหมด ท่านจึงเรียกว่าโลกุตระธรรม แปลว่าธรรมเหนือโลก ไปที่ไหนก็เหนืออยู่อย่างนั้น

การเทศนาว่าการเราก็ไม่เคยคาดเคยคิดว่าจะได้เทศน์ขนาดนี้ อย่างนี้ ถ้ามีเหตุการณ์มากกว่านี้มันยังจะออกมากกว่านี้อีกก็ได้ นั่นละธรรม แม่น้ำมหาสมุทรยังมีขอบมีเขต ธรรมกับใจเป็นอันเดียวกันแล้วไม่มีขอบเขต เล็งดูพุทธวิสัยพระพุทธเจ้า ดูซิจะเป็นยังไง สอนได้สามโลก สามแดนโลกธาตุพระพุทธเจ้าสอนได้หมดเลย เป็นอันดับหนึ่งองค์ศาสดา นอกจากนั้นมาก็เต็มภูมิของท่านของเราบรรดาสาวกทั้งหลาย สาวกทั้งหลายก็มีอยู่ ๔ ประเภทดังที่เคยพูดแล้ว

ประเภทที่หนึ่ง เรียบๆ สุขขวิปัสสหรือสุขขวิปัสสโก รู้อย่างสงบเรียบไปเลย พอพูดอย่างนี้ก็ทำให้ระลึกถึงท่านสิงห์ทอง นี่ละแบบเรียบ ท่านบอกว่าไม่ทราบว่ามันหมดเมื่อไร ไม่มีขณะไม่มีเวล่ำเวลาบอกเลย ชำระไป ๆ เรื่อย ตั้งแต่หนาจนบาง บางจนสุด จนไม่มีอะไรที่จะชำระอีกแล้ว แต่ไม่ทราบว่ามันหมดโดยสิ้นเชิงเมื่อไร ท่านมาพูดให้เราฟัง เวลาท่านพูดท่านว่าท่านไปเรียบ ๆ แต่ผลมันเหมือนกัน มันค้ำไม่ได้ตรงนี้นะ ผลสุดท้ายมันเหมือนกัน ไปเรียบ ๆ ไปถึงผลสุดท้ายก็เหมือนกันกับผู้มีขณะเหมือนกัน ผางเข้านี้ขณะนี้ก็จ้ำ แต่อันนั้นค่อยไป ๆ ไปจ้ำเมื่อไรไม่รู้ท่านสิงห์ทอง นี่ได้เห็นชัดเจน อย่างปัจจุบันอัฐิของท่านกลายเป็นพระธาตุ แน่ถ้าลงเป็นพระธาตุแล้วร้อยเปอร์เซ็นต์ องค์นี้เรียบ

เหล่านั้นท่านมักจะรู้ขณะทั้งนั้น แต่ก็อยู่ใน ๔ ประเภท สุขขวิปัสสโก เทวิโช ฉนภิญโญ จตุปฏิสัมภัทปปีโต พระอรหันต์มี ๔ ประเภทด้วยกัน ประเภทเรียบ ๆ อย่างท่านสิงห์ทอง เวลาท่านพูดไป ๆ อะไรก็ถูกต้องเรื่อย ๆ ไป เวลาสุดท้ายว่าไม่มีขณะ อย่างพระอานนท์เอนลง กำลังจะนอน หัวยังไม่ถึงหมอน เรียกว่าพระอานนท์บรรลุธรรมในอิริยาบถ ๔ คือนั่งก็ไม่ใช่ กำลังเอน เอนยังไม่ถึงหมอนไม่เรียกว่านอน สำเร็จตรงนี้เอง หัวยังไม่ถึงหมอน ท่านเอนลงไปแล้ว เรียกว่าท่านบรรลุธรรมในอิริยาบถ ๔

เราพูดให้มันเปิดหัวอกเต็มที่ สำหรับเราเหมือนโลกธาตุไหวไปหมดเลย น้ำตา ฟังเลย อันนี้มันพิลึกจริงๆ วังนั้นเถอะ ของเราเป็นอย่างนั้น เทียบกับท่านสิงห์ทอง ท่านเรียบ ๆ แต่เวลาผลเป็นอันเดียวกัน ผลสุดท้ายอันเดียวกัน อันนี้ถึงจะเหมือนโลกธาตุ ไหวก็ตามผลสุดท้ายก็ลงจุดเดียวกัน แต่ส่วนมากมีขณะทั้งนั้น องค์ไหนสำเร็จอยู่ที่ไหน ๆ ท่านรู้ เช่นอย่างพระอัญญาตระท่านเข้าไปเฝ้าพระพุทธเจ้า จะไปทูลถามปัญหา นี่เป็นธรรมะชั้นสูงนะ ไปถึงพระคันธกุฎี ฝนตก น้ำหยดย้อยลงมาจากชายคาตกถึงพื้นนี้ แล้วตั้งเป็นตอมเป็นฟองขึ้นมา ท่านก็พิจารณาน้ำ น้ำตกลงมากกระทบกันแล้วตั้งเป็นตอมเป็นฟองขึ้นมาแล้วดับไปลงไปหาน้ำเหมือนเก่า ๆ

ท่านพิจารณาเทียบกับเรื่องสังขาร สังขารคิดดีคิดชั่วก็ตาม เกิดดับ ๆ เหมือนกันหมด ท่านเอาตรงนี้ เกิดมาจากไหนลงไปเป็นน้ำเหมือนเก่า ก็ลงไปหาจิต มันก็เข้าถึงจิตบึง บรรลุธรรมในเดี๋ยวนั้น พอฝนตกหยุดแทนที่จะขึ้นไปทูลถามพระพุทธเจ้าไม่ไป เรียกว่ารู้แล้วในขณะนั้น ไม่ไปทูลถาม เห็นไหม สนฺทิกฺขุโก พระองค์ประทับอยู่ข้างบน พระคันธกุฎี สนฺทิกฺขุโก บอกอยู่ในนี้ แทนที่จะไปทูลถามพระพุทธเจ้ากลับไม่ไป สนฺทิกฺขุโก พระพุทธเจ้าประทานให้รู้ว่าตัวเอง พอถึงนั่นปู้ตัวเอง ก็สนฺทิกฺขุโก พระพุทธเจ้าเป็นผู้ประทานโอวาทข้อนี้ สนฺทิกฺขุโก ผางขั้นนี้ไปเลยไม่ทูลถาม นั่นละเรียกว่า สนฺทิกฺขุโก รู้ผลงานของตนเองตั้งแต่เริ่มต้นจนกระทั่งสุดยอด เป็น สนฺทิกฺขุโก โก ๆ ไปตลอด

เตวิชโช ได้วิชาสาม เราชี้เกี้ยวอธิบาย

ฉฬภิญโญ ได้อภิญญาหก เหาะเหินเดินฟ้า ดำดินบินบน คนเดียวทำให้เป็นพันคนก็ได้ เท่าไรก็ได้ ไม่มีเลยก็ได้ เรียกว่าเป็นเครื่องประดับความบริสุทธิ์ของท่าน เหล่านี้เป็นเครื่องประดับทั้งนั้นแหละ

จตุปฏิสัมภีทปตโต แดกฉานปฏิสัมภีทาญาณทั้งสี่ อัถถปฏิสัมภีทา อัมมปฏิสัมภีทา นิรุตติปฏิสัมภีทา ปฏิภาณปฏิสัมภีทา องค์นี้แดกฉานหมดเลย

แดกฉานในอรรถ อรรถนี้เหมือนว่าเราเอาอะไรมัดไว้ แก้อันนี้ออกกระจายออกได้หมด ย่อ ๆ ทำให้พิสดารได้โดยอรรถโดยธรรม

นิรุตติปฏิสัมภีทา แดกฉานในการพูดการจาการเทศนาว่าการ การโต้ตอบทุกสิ่งทั้งหมดเลย รวดเร็วทันใจ

ปฏิภาณปฏิสัมภีทา แดกฉานครบไปหมดเลย นี่เป็นอรหันต์ประเภทที่สี่ ประเภทนี้ถ้าว่าเครื่องประดับแล้วเยี่ยมกว่าเพื่อน ท่านแสดงไว้หมด เวลาปฏิบัติมันก็เข้าตรงนั้น ๆ ใครปฏิบัติไป ปลีกแยกจากธรรมะพระพุทธเจ้าไปไหน ว่าเจ้าของเก่งกว่าพระพุทธเจ้าไม่มี รู้ตรงไหนหมอบเลย รู้ตรงไหนหมอบตรงนั้น เพราะฉะนั้นจึงลงพระพุทธเจ้าในหัวใจดวงเดี๋ยวนี้นี้เท่านั้น ผางขั้นมานี้พระพุทธเจ้ากระเทือนกันหมดเลย ถามหาพระพุทธเจ้าองค์ไหนก็อันเดียวกันนี้ นั่น เหมือนน้ำในมหาสมุทรกว้างแสนกว้าง จ่อมือลงไปไหนก็เป็นมหาสมุทร จ่อลงตรงไหนก็เป็นมหาสมุทรเหมือนกันหมด อันนี้พอผางขั้นมาปี่นี้ เรียกว่าจ่อแล้วมหาวิมุตติมหานิพพาน ผางเข้าไปแล้วถึงกันหมดเลย

พระพุทธเจ้าก็พระองค์ ตอบได้เมื่อไร มากต่อมากพระพุทธเจ้า เพราะตรัสรู้แล้วตรัสรู้เล่า นานแสนนานก็ก่อก่กัลป์มาไม่หยุดไม่ถอย ยังจะตรัสรู้ต่อไปอีกเรื่อย ๆ ของมากย่อมไปแต่ของน้อย ของถึงร้อยถึงพันไปแต่หนึ่งกับสอง หนึ่ง สอง สามแล้วก็ถึงร้อยถึงพันหมื่นแสน จนนับไม่ได้เลยพระพุทธเจ้าตรัสรู้ นี้ลงในหัวใจนะ เราไม่ได้ลง

กับอะไร เราลงในหัวใจภาคปฏิบัติยอมรับๆ พอผางขึ้นเท่านั้นพระพุทธเจ้าก็พระองค์
ลงในนี้หมดเลย จ่อบีบเท่านั้นถึงกันหมดเลย พระพุทธเจ้าอยู่ที่ไหน จ้างลงไปมันถึงกัน
หมดแล้ว นี่ละเป็นหลักความจริงจากภาคปฏิบัติ เราก็ไม่เคยได้คาดได้คิดว่าจะรู้จะเห็น
จะเป็นอย่างนี้ แต่เวลามันเป็นก็เป็นอย่างนี้ละ เป็นเลยคาดเลยคิด หลักความจริงที่
แสดงขึ้นมาเป็นความจริงล้วนๆ

ความคิดความคาดนี้มันไม่แน่นอน ดันเตาไปเกาหมัดไปด้วย ไม่ว่าจะแต่เกาหมา
เกาหมัดด้วย หมัดอยู่กับหลังหมาเกาไปด้วยกัน ทั้งเกาหมัดเกาหมา พวกเราหมัดพวก
หมัดเกาหมาเกาไม่แน่นอน พวกนี้พวกเกาหมัดเกาหมา ที่นี้เวลามันขึ้นเป็นความจริง
แล้วมันจำเลยหาที่ค้ำไม่ได้ ก็จะไปค้ำอะไร ที่ค้ำไม่ได้นี้ก็พระพุทธเจ้าสอนไว้แล้ว
นั้น จะไม่ลงพระพุทธเจ้าจะลงที่ตรงไหน จ้าขึ้นมา เป็นอย่างนั้นละ เพราะฉะนั้น
พระพุทธเจ้า พระอรหันต์ท่านจึงไม่ไปถามใคร สนุกฎฐิโก พระพุทธเจ้าประทานให้
เรียบริ้อยแล้ว จะรู้ผลงานของตนตั้งแต่ต้นถึงที่สุด นั้นท่านบอกไว้แล้ว ไม่ต้องไปถาม
ใครแหละ รู้ผลงานได้มากน้อยรู้ไปเรื่อยๆ ยอมรับ ยอมรับไปเรื่อย ยอมรับตรงไหน
พระพุทธเจ้าสอนไว้แล้ว สิ่งที่เรายอมรับพระพุทธเจ้าสอนไว้แล้วๆ ค้ำได้ยังไง มีแต่
หมอบเรื่อยๆ

นี่ละถึงว่าพระพุทธศาสนาเป็นศาสนาชั้นเอกนะ ขอให้พี่น้องทั้งหลายจำเอาไว้
เราเอาออกมาจากเวทีเลย ขึ้นเวทีพืดกันเต็มเหนี่ยว ได้ออกมาอย่างที่ว่านี้ยอมรับหมด
พุทธศาสนาเป็นศาสนาที่มีแบบมีฉบับมาตั้งเดิม เป็นแบบของท่านผู้รู้จริงๆ ของจอม
ปราชญ์จริงๆ ท่านเดินตามแถวเดียวกัน ท่านไม่ได้สุมสี่สุมห้าจับบองคั้นมาเป็นศาสดา
จับบองคั้นมาเป็นศาสดา ศาสนานั้นศาสนามันเข้าใจไหมละ กิเลสเต็มหัวใจ อันนี้ไม่มี องค์
ไหนแบบเดียวกันหมดพระพุทธเจ้า เพราะฉะนั้นเวลาตรัสธรรมออกมานี้ จึงเป็นแบบ
เดียวกัน ไม่มีอะไรคัดค้านกัน พระพุทธเจ้ามากขนาดไหน พอมันจ้าขึ้นนี้มันก็รู้เลย
ทันที โธ โธคำเดียวเท่านั้น มากขนาดไหน เป็นแบบเป็นฉบับเรื่อยมา สอนไว้โดย
ถูกต้อง

ที่ท่านสอนไว้นี้ให้เล็งให้ตึนะ คำสอนใดก็ตามในโลกธาตุนี้ ไม่มีคำสอนใดเสมอ
เหมือนคำสอนพระพุทธเจ้าทุกๆ พระองค์ เรียกว่าหนึ่งไม่มีสอง เอกนามก็ หนึ่งไม่มี
สอง คือพระญาณหยั่งทราบเรื่องอะไรแล้วแก้ไม่ตก ทราบยังไงต้องเป็นอย่างนั้นๆ นี้
เรียกว่าพระญาณหยั่งทราบ หนึ่งไม่มีสองไม่มีเกียงเป็นอื่นได้เลย และการสั่งสอนธรรม
แก่สัตว์โลกก็หนึ่งไม่มีสอง ความผิดพลาดไม่มี มีแต่ความถูกต้องตั้งแต่ธรรมพื้นๆ ถึง
นิพพาน สอนด้วยความถูกต้อง เรียกว่า สวากขาตธรรม ตรัสไว้ชอบแล้ว ชอบแล้ว
ทั้งนั้นตลอดเลย นี้เรียกว่า เอกนามก็ หนึ่งไม่มีสอง พระญาณหยั่งทราบ แล้วก็

พระพุทธรเจ้าอุบัติขึ้นแต่ละพระองค์ ๆ นี้มีเพียงพระองค์เดียว ที่เป็นหนึ่งไม่มีสอง พระญาณหยั่งทราบของพระพุทธรเจ้าทั้งหลาย หนึ่งไม่มีสองเหมือนกันเป็นอันเดียว ๆ เลย ไม่มีอะไรค้านได้

เช่นอย่างว่า องค์นี้กำลังปรารถนาโพธิญาณ พุทธภูมิ จะสำเร็จเมื่อไร ๆ ให้พระพุทธรเจ้าท่านเล็งญาณดู ระยะกับนั้น ๆ นานขนาดนั้นละ จะสำเร็จเป็นพระพุทธรเจ้าชื่อว่าอย่างนั้น สวากข่างซ้ายชื่อว่างั้น สวากข่างขวาชื่อว่างั้นบอกไว้หมดเคลื่อนไม่ได้เลย ต้องเป็นตามนั้นเลย เพราะท่านหยั่งไว้ความถูกต้องเรียบร้อยหมดแล้ว เพราะฉะนั้นเวลาพระโพธิสัตว์ที่ปรารถนาพุทธภูมิ ถ้าพระพุทธรเจ้าทรงทำนายแล้วไม่เป็นอื่น ต้องเป็นพระพุทธรเจ้าโดยถ่ายเดียว ถ้ายังไม่ทำนายพลิกได้เปลี่ยนได้

อย่างท่านอาจารย์มั่นท่านเคยเล่าให้ฟัง ท่านก็ปรารถนาพุทธภูมิเหมือนกัน ปรารถนาพุทธภูมินี้พอจิตจะเข้าด้ายเข้าเข็มที่ไร เรื่องพุทธภูมิจะแทรกเข้ามา พอแทรกเข้ามาแล้วถอยเสีย ว่างั้นนะ ถอยเสีย ที่นี้ความอยากพ้นทุกข์ก็อยากพ้นเหลือกำลังจะทำไถ่ น้ำ สุดท้ายเลย เอ้า เป็นพระพุทธรเจ้าท่านก็บริสุทธิ์เหมือนกัน เป็นแต่เพียงว่าอำนาจวาสนาของท่านแนะนำสั่งสอนสัตว์โลกได้มากมายน่าทึ่ง เราไม่ได้ใครได้แต่เราเท่านั้นก็พอ เพราะอยากพ้นทุกข์เหลือประมาณ ขอยุติเรื่องอธิษฐานเป็นพระพุทธรเจ้า กลับมาเป็นสาวกบารมีญาณ ให้มาเป็นสาวก นี่ท่านเล่าเองนะ พอกลับมาจากนั้นจิตนี้ฟุ้งเลยทีเดียว พอปล่อยเรื่องโพธิญาณ แต่ก่อนพอจะเข้าด้ายเข้าเข็มภาพมา ว่างั้นนะ มาสวนกันก็ถอยเสีย เพราะเคารพภูมิของตนที่ปรารถนาเป็นพระพุทธรเจ้า ที่นี้หลายครั้งหลายหนความอยากหลุดพ้นจากทุกข์มันเหลือกำลัง แล้วขออน้อมนมัสการขอลา ของตจากการปรารถนาพุทธภูมิ ขอเป็นสาวกภูมิเท่านั้น พอจากนั้นแล้วก็เลิกไปหมดเลย จิตก็ฟุ้งเลยท่านว่า นั่นเห็นไหมล่ะ นั่นละอันนั้นก็อุปสรรคเหมือนกัน พอเลิกเท่านั้นจิตก็ฟุ้ง ๆ เลย

เพราะฉะนั้นนิสัยท่านจึงมีลวดลายของพระพุทธรเจ้าของพุทธภูมิติดอยู่ ความรู้ความเห็นแปลก ๆ ต่าง ๆ โถ ของเล่นเมื่อไรความรู้หลงปู้มั้น แปลก ๆ ต่าง ๆ รู้ไปหมดนี่ก็เป็นนิสัยมาตั้งแต่โพธิญาณโพธิสัตว์ เพราะถ้าเป็นพระพุทธรเจ้าแล้วความรู้นี้จะแตกที่สุดเลยนะ นี่ท่านยังไม่ถึงนั้นก็ยังมีลวดลายอยู่ นี่ท่านเล่าให้ฟัง อะไรที่ท่านเล่าให้ฟังแม่นยำมาก เราไม่มีคำว่าถอนนะ ถ้างงได้ยินจากปากจากคำท่านแล้วนี่เป็นไม่ถอนเลยแน่ทีเดียว

นี่เราพูดถึงเรื่องพระอรหันต์ ๔ ประเภท คำว่า ๔ ประเภทเป็นเครื่องประดับท่าน ส่วนความบริสุทธิ์เหมือนกันหมด ไม่มียิ่งหย่อนกว่ากัน ส่วนเครื่องประดับ เวลาปรารถนาให้พ้นทุกข์แล้วก็จริง แต่ขอวาสนาให้เลิศเลอในทางนั้น ๆ ให้เด่นทางนั้น นั้น

ละเวลาสำเร็จแล้วก็เด่นคนละทาง ๆ นี่เป็นเครื่องประดับท่านไม่ใช่ตัวจริง อย่างที่ว่าพระ
 สารีบุตร ฝนตก ๗ วัน ๗ คืน นับได้หมดทุกเม็ด ฟังซินะปัญญา มันเลยคอมพิวเตอร์
 โลก นั่นละคอมพิวเตอร์ธรรมเป็นอย่างนั้น ตก ๗ วัน ๗ คืน นับได้หมดทุกเม็ด ส่วน
 พระพุทธเจ้าผางออกมา โอ้ย อย่าว่าเลยสารีบุตร ฝนตก ๗ วัน ๗ คืน เธอนับได้ มัน
 ชี้ประติ๋ว เราตถาคตให้ตกตั้งกับตั้งกลับเราก็นับได้หมดทุกเม็ด นั่นเห็นไหม นี่ละที่ว่า
 คอมพิวเตอร์ธรรม คอมพิวเตอร์ของศาสดากับคอมพิวเตอร์ของโลกคลั่งกิเลส ต่างกัน
 อย่างนั้น

เวลานี้พวกกิเลสมันก็อวดของมันคอมพิวเตอร์ของมัน แต่กิเลสตัวหนึ่งจะหลุด
 ลอยออกไปจากคอมพิวเตอร์ของมันไม่มีเลย ส่วนคอมพิวเตอร์ของพระพุทธเจ้าของ
 พระอรหันต์ คอมพิวเตอร์ถึงไหนกิเลสฟัง ๆ ไป นี่ละคอมพิวเตอร์มันต่างกัน พวกนี้เอา
 คอมพิวเตอร์แบบไหนมาใช้เตี้ยนี้ หรือเอาแต่คอมพิวเตอร์หาบกิเลสจนจะเอาไปไม่
 ไหว ทั้งลากทั้งเข็นเหรอ พวกคอมพิวเตอร์คลั่งกิเลส กับคอมพิวเตอร์ของธรรมต่างกัน
 อย่างนั้นละธรรมจึงว่าเลิศเลย แต่นี่โลกไม่อยากจะ ฟังซิพระพุทธเจ้าทรงท้อพระทัย
 คือมันไม่อยากจะ มันว่าอันนี้ไม่ใช่วิสัยของโลกจะรู้ได้เห็นได้ คือมันเลยเสียทุกอย่าง
 ปรากฏเหมือนว่าเลยเสียทุกอย่าง เอาตัวเองข้ามหัวคนทั้งโลกไปหมดเลย รู้แต่ตัวคน
 เดียวนอกนั้นรู้ไม่ได้เลย เอาตัวเองข้ามหัวไปหมด

แต่พอย้อนเข้ามา เราเป็นเทวดามาจากไหน เราทำไม่รู้ได้ เขาเป็นมนุษย์
 เหมือนกันทำไมเขาจะรู้ไม่ได้ เราทำไม่ถึงรู้ได้ รู้ได้เพราะเหตุใด ก็มีสายทางของท่านมา
 ท่านบำเพ็ญบารมีมามากน้อย ไกลเข้ามา ๆ นี่ละสายทาง เพราะเหตุนี้ละ เหตุสายทาง
 คือบารมีที่สร้างมา ใครอยู่ที่ไหนท่านจึงไม่ให้ประมาทกัน พระพุทธเจ้าห้ามไม่ให้
 ประมาท แม้แต่สัตว์เดรัจฉานก็ไม่ให้ประมาทเขา หัวใจเป็นอันหนึ่ง ร่างนั้นสวมใส่กัน
 เข้าตามบุญตามกรรมเป็นวาระ ๆ แต่นิสัยอยู่ในจิตใจของสัตว์นั้นมีเหมือนกันกับเรา
 ท่านจึงไม่ให้ประมาทกัน พอพ้นจากนี้แล้วเขาดีดสูงกว่าเราก็ตได้ นั่นฟังซิ มันเป็นไปตาม
 วาระ ๆ เหมือนเราเดินทางสูง ๆ ต่ำ ๆ ลุ่ม ๆ ดอน ๆ ไปไม่ถอยก็ถึง เป็นอย่างนั้น

นี่ละเรื่องธรรมพระพุทธเจ้าเลิศขนาดนั้น แต่โลกทั้งหลายไม่สนใจกัน ถ้าพูดถึง
 เรื่องอรรถเรื่องธรรมจิตใจห่อเหี่ยวไม่อยากไป ถ้าพูดเรื่องความรื่นเริงบันเทิง โธ เป็น
 บ้าสด ๆ ร้อน ๆ กินข้าวก็ไม่กินน้ำ อยากโดดเลย ไม่ต้องกินมันละน้ำ อันที่เป็นบ้ากับมัน
 อยู่นั่นเหมือนมันเลิศยิ่งกว่าน้ำ ครั้นสุดท้ายมันก็มากินน้ำนั่นแหละ นี่ละธรรมะที่เลิศ
 เลิศอย่างนี้ เวลาได้เป็นขั้นในจิตใจแล้วมีฝั่งมีฝายที่ไหน ทุกสิ่งทุกอย่างมหาสมุทรยังมีฝั่ง
 ธรรมกับหัวใจเป็นอันเดียวกันแล้วจำครอบหมดเลย ไม่มีฝั่ง ครอบไปหมด จึงว่า

โลกุตรธรรม ธรรมเหนือโลก เหนือเสียทุกอย่าง ไม่มีอะไรติดในโลกอันนี้ แสนสบายก็คือท่านผู้สิ้นกิเลสแล้ว แสนสบายอยู่นั้นหมด

กิเลสเท่านั้นที่มาขวางจิตใจให้เป็นเสี้ยนเป็นหนาม ที่มแทงไม่มากนักน้อยเหมือนผงเข้าตามันก็ทุกซ์เท่ากับผงเข้าตา เอาออกเสียหมดไม่ให้มีเหลือเลย เรื่องสมมุติทั้งมวลออกจากใจโดยสิ้นเชิง นั้นละบรมสุขอยู่ตรงนั้น ท่านไม่มีเรื่อง วันหนึ่งๆ จนกระทั่งวันนิพพานท่านหมดเรื่อง เพราะกิเลสตัวสร้างเรื่องหมดไปแล้ว ความทุกซ์ที่จะแทรกขึ้นมาก็ไม่มี ท่านจึงไม่มีเรื่อง มีแต่เรื่องธาตุเรื่องขันธ์ เจ็บไข้ได้ป่วย ปวดหัวตัวร้อน อย่างนี้มีเหมือนกันเสมอกันหมด เป็นแต่เพียงว่าเป็นคนละฝั่ง ไม่ได้เข้าถึงธรรมชาตินั้น ธรรมชาตินั้นจะรับผิดชอบในร่างกายก็ตาม แต่สิ่งเหล่านี้จะเป็นทุกซ์มากน้อยเพียงไร ไม่สามารถที่จะเข้าถึงจิตดวงที่บริสุทธิ์นั้นได้ เพราะเป็นคนละฝั่งแล้ว เรียกว่าเป็น อฐานะ ให้เป็นอื่นเป็นโตไปไม่ได้แล้ว

ธรรมะท่านก้าวเข้าให้ถึงแล้วไม่ต้องถามใครก็พูดได้เอง มันรู้อยู่ในหัวใจไม่พูดได้ยังไง พระพุทธเจ้าก็รู้ที่หัวใจ สอนโลกได้ สวาททั้งหลายรู้ด้วยหัวใจเต็มภูมิตนเองก็สอนโลกได้เหมือนกันหมด เพราะความรู้นี้เป็นเครื่องรับธรรม ธรรมกับความรู้เป็นอันเดียวกันแล้ว นั้นละที่นี้หมดเลยละ ลงธรรมกับใจเป็นอันเดียวกันแล้วหมดโดยสิ้นเชิง สมมุติละ คือใจกับธรรมยังไม่เป็นอันเดียวกัน ก็ยังมีสมมุติมีวิมุตติอยู่ในนั้น มีธรรมมีโลกอยู่ในนั้น พอจิตกับธรรมเป็นอันเดียวกันแล้ว จิตเป็นธรรมล้วนๆ ธรรมเป็นจิตไม่อยากพูดนะ จิตเป็นธรรมล้วนๆ ไปเลย นั้น ต่างกันอย่างนั้นละ ที่กล่าวมาเหล่านี้สดๆ ร้อนๆ นะมรรคผลนิพพาน อยู่ในหัวใจของเราทุกคนๆ อย่าให้กิเลสมันปกคลุมไว้หมดนะ เหมือนอย่างสระน้ำที่มีน้ำใสสะอาด แล้วถูกจอกแหนปกคลุมมองลงไปไม่เห็นน้ำเลย ใครก็บอกว่าน้ำไม่มี น้ำในสระนี้ไม่มี

จะมีได้ยังไงก็จอกแหนปกคลุมแน่นหมด มองหาน้ำไม่เห็น อันนี้มองหาธรรมไม่เห็น ก็คือกิเลสปกคลุมหัวใจเอาไว้ หัวใจเต็มไปด้วยน้ำอรรณน้ำธรรม แต่กิเลสปกคลุมไว้ข้างบน เพราะฉะนั้นให้เปิดออก เปิดกิเลสนี้ออก เปิดออกตั้งแต่ความขี้เกียจขี้คร้าน ให้เกิดความขยันหมั่นเพียร ตระหนี่ถี่เหนียวเปิดออก แจกทำบุญให้ท่านเป็นผลเป็นประโยชน์ ตระหนี่ถี่เหนียวเก็บไว้ตายแล้วไม่ได้ประโยชน์อะไร นั้นแยกกันออกๆ ชิธรรมตัดสิ้นกิเลสต้องตัดสิ้นอย่างนั้น ถ้าไม่อย่างนั้นกิเลสลากไปหมด ตายแล้วกองกันอยู่ไม่เห็นได้อะไร

ใครก็มีแต่อันนั้นมีอันนี้มี เวลาเมื่อก็เอาอันนั้นละมาवादในหัวใจว่าเรามีนั้นเรามีนี้ บทเวลาตายแล้วกองกันอยู่ไม่เห็นมีใครเอาอะไรไปได้ หมด นั้นเหมือนกันกับท่านกับเรา หาหลักหาเกณฑ์ไม่ได้ สมบัติท่วมหัวเอาตัวไม่รอดก็อย่างนี้เอง สมบัติภายในใจคือ

ธรรมสมบัติมีอยู่ภายในใจแล้ว ได้แก่บุญกุศลที่เราสร้างไว้แล้วนี้ มีมากมีน้อยจะเป็นตัวของตัวไปตลอดนะ ธรรมมีอยู่ในใจนี้เป็นตัวของตัวไปตลอด เพราะจะได้อาศัยอันนี้ละ มากน้อยอันนี้ นอกนั้นอาศัยไม่ได้ แต่เราก็ต้องทำไม่ทำไม่ได้ ธาตุชั้นนี้เป็นของจำเป็น เรียกร้องต้องการความช่วยเหลือจากเจ้าของอยู่เสมอ เดี่ยวหิวนั่นหิวนี้ หิวหลับหิวนอน หิวอยู่หิวกิน หิวนั่นหิวนี้ตลอด มีแต่เรื่องของธาตุของชั้นของกิเลสแทรกอยู่ในนั้น ที่นี้พออันนี้หมดไปแล้ว ยังเหลือแต่ธาตุชั้นธรรมดา ความหิวโหยโหยแรงไม่มีในหัวใจ ท่านแสนสบาย นี่ละธรรมะสด ๆ ร้อน ๆ ให้นำไปปฏิบัติ ไม่ปฏิบัติจะไม่เห็นละ

เวลานี้จอกแหนกำลังปกคลุมจิตใจที่เป็นอรรถเป็นธรรมเอาไว้ เหมือนน้ำในสระ เต็มขนาดไหนก็เต็มเถอะ ถ้างจอกแหนปกคลุมแล้วมองไม่เห็นทั้งนั้นละ อันนี้ก็เหมือนกันจิตใจของเรามีธรรมขนาดไหนก็มีอยู่ขึ้น แสดงออกไม่ได้ ต้องเอาจอกเอาแหนคือกิเลสตัณหานี้ออกเรื่อย ๆ แล้วก็เปิดจำขึ้นมา ๆ จำหมดทั้งสระเลย พากันจำเอา

เรื่องธรรมนี้เป็นเรื่องเลิศเลอที่สุดแล้ว ไม่มีอะไรเทียบแล้วในโลกอันนี้ เอาอะไรมาเทียบไม่มี สามแดนโลกธาตุอะไรจะมาเทียบแข่งธรรม มันก็เหมือนมูตรคูแ่งทองค่านั้นแหละ มูตรคูก็คือสมมุติทั้งหลายสามแดนโลกธาตุ ทองคำก็คือโลกุตรธรรม ขึ้นไป เอามาแข่งไม่ได้นะ กิเลสที่แข่งกับธรรมอยู่เวลานี้ก็เหมือนมูตรคูแ่งทองค่านั้นแหละจะเป็นอะไรไป ท่านผู้มีธรรมในใจท่านไม่ได้ตื่นเต้น ใครจะว่าอะไรดี ๆ ท่านก็ฟังไปอย่างนั้นถ้าอยากฟัง ไม่อยากฟังก็เฉยเสีย เพราะอะไรไม่เลิศเลอยิ่งกว่าหัวใจที่ท่านครองไว้แล้วกับธรรมเป็นอันเดียวกัน ท่านเลิศเลอ ไปที่ไหนท่านไม่ตื่นเต้น พวกเราตื่นบ้าตลอดเวลา บ้าไม่เล็กก็คือพวกเรา ตื่นนั่นแล้วตื่นนี้ อะไรก็ตื่น

ตัวสังขารความคิดความปรุงนี้ตัวหลอกเก่งนะ มันคิดอะไรเชื่อเลย คิดว่าอย่างนั้นคิดว่าอย่างนี้ ตื่นมันตลอดไม่มีเซ็ดหลาบคือคนตื่นสังขาร ความคิดความปรุงนี้มันหลอกตลอดเวลา เวลามีกิเลสอยู่ในนั้นยิ่งตัวหลอกร้อยเปอร์เซ็นต์ เอากิเลสออกหมด ยังเหลือตั้งแต่ชั้นธลวัน ๆ คือความคิดความปรุงมันก็ยังมึลวดลายหลอกอยู่ในนั้น แต่มีแต่เพียงลวดลายหลอกเฉย ๆ ตัวมันตายแล้ว กิเลสตายไปแล้วชั้นมันก็หลอก คิดเรื่องอะไรเชื่อทันทีนะ บางทีนี้กว้าง เดินไปมองไปเห็นรากไม้ก็กว้างโตตึงเลย ความจริงมันรากไม้ นี่ก็คือสังขารมันหลอก มันไม่ใช่มันรากไม้ แหม มึงหลอกกูนะนี่ มันรากไม้ต่างหากไม่ใช่กู จะจำมึงไว้คราวหลังกูจะไม่เชื่อมึง แล้วคราวหลังก็เชื่ออีก อย่างนี้จะ

ตัวสังขารนี้ตัวสำคัญมากนะ เวลาถึงที่มันแล้ว มันก็มีลวดลายหลอกอยู่ในนั้น จนกระทั่งมันดับ ลวดลายของสังขารนี้ลวดลายหลอกทั้งนั้น กิเลสเสริมเข้ามาปีนี้เป็นตัวหลอกทั้งหมดเลย แม้แต่กิเลสหมดไปแล้ว กิริยาของมันยังมีลวดลายหลอกอยู่ขึ้นแหละ เช่นอย่างตื่นรากไม้ก็กว้าง พระอรหันต์ก็ตื่นได้ อย่างว่าแต่ปุณฺณตื่น พระอรหันต์

ก็ตื่นได้ นึกว่างูเหมือนกัน ก็สังขารหลอกพระอรหันต์แต่ท่านไม่หลง ก็รากไม้ก็รู้ว่ามันหลอกอยู่แล้ว อันนี้ก็เชื่อมันแสบหนึ่งเท่านั้น โห มึงหลอกกูนะ พวกมันจำให้ดี สังขารตัวนี้ตัวหลอกมากทีเดียว หลอกตลอดเวลา ก็เลสไม่มี เป็นเครื่องมือของธรรมแล้วมันก็ยังมึลวดลายหลอกตามนิสัยของชั้นธอันนี้

สังขารชั้นธมีแต่วาดภาพเรื่องนั้นเรื่องนี้ขึ้นมาหลอกไปเรื่อย ๆ ถ้ามีกิเลสแล้วก็หลงไปตามเลย ถ้ากิเลสไม่มี หลอกก็รู้ว่าหลอก หลอกแล้วดับไป ๆ ไม่มีอะไรจะหลงตามมัน เอาละวันนี้เทศน์เท่านั้น

โยม เวลาจะตายไม่อยากทรมานจะทำยังไงครับ

หลวงตา ก็อย่าทรมานซิ เป็นบ้าหรือ ทั้ง ๆ ที่ไม่อยากยังไปฝืนทรมาน

โยม มันอยากจะไปเฉย ๆ

หลวงตา ทำจิตให้บริสุทธิ์เถอะไม่ทรมาน ธาตุชั้นธจะเป็นอะไรมันก็ดีต่ออยู่ตามชั้นธ จิตนั้นไม่มีอะไรทรมานได้เลย สมมุติหมดโดยสิ้นเชิง เพราะฉะนั้นพระอรหันต์ท่านจึงบอกว่าท่านตายง่ายมากนะ พอว่าจะไปแล้วผิงเลย ท่านไม่อยาก ปล่อยปั๊ปปิ้งเลย เวลาอยู่ก็อยู่ไปก่อน เช่นท่านช่วยบ้านช่วยเมืองช่วยโลกช่วยสงสาร พระพุทธเจ้า สาวกทั้งหลายช่วย เราก็ช่วย ถึงกาลเวลาแล้วปีบเข้าไปในป่าในร่มไม้ชายคาที่ไหน ภูเขาที่ไหน ท่านปีบเข้าไปแล้วดีดผิงเลย เพราะฉะนั้นพระอรหันต์ท่านนิพพานในครั้งพุทธกาลจึงไม่ค่อยมีในตำรา มีแต่องค์ที่มีชื่อเสียงโด่งดัง เช่น พระอานนท์ พระสารีบุตร พระโมคคัลลาน์ เป็นต้น เหล่านี้มีชื่อเสียง นิพพานที่ไหน ๆ รู้กัน นอกนั้นท่านเงียบ

อย่างนี้ละท่านตายง่ายพระอรหันต์ ท่านไม่มีอะไรท่านตายง่ายมาก ท่านพิจารณา จิตของท่านบริสุทธิ์เรียบร้อยแล้วดูชั้นธเฉย ๆ ชั้นธนี้จะประคองตัวไปได้แค่ไหน พอเหยี่ยวยารักษาได้แคไหนท่านก็รักษาไป ๆ มันไม่ไหวแล้วเหอทั้งปีวะไปเลย นั่นก็ท่านไม่มีอะไรเสียตาย อุบาทวนชั้นธไม่มี เป็นแต่เพียงรับผิชอบเฉย ๆ พวกเราในทุกข์ทางใจมากกว่าร่างกายเป็นทุกข์นะ ร่างกายเป็นโรคนั้นโรคนี่ ทุกวันนี้ยังเขว่าเป็นมะเร็งด้วยแล้ว โอ้โฮ จะตายก่อนแหละ มะเร็งยังนอนไม่ตื่นเลย เจ้าของจะตายก่อนแล้ว นี่เป็นทุกข์ทางใจ โรคภายในใจนี้หนักมากนะ ถ้าโรคภายในใจไม่มี อะไรจะเป็นทุกข์ขนาดไหนมันไม่เลยชั้นธเป็นทุกข์ จะให้ถึงใจเป็นทุกข์ไม่มี

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz